

- Με τον Timothy Lomas και την Ιλεάνα Βασδέκη
- With Timothy Lomas and Ileana Vasdeki
- **Transcript: Page 1 to 6 / Απομαγνητοφώνηση: Σελίδα 6 μέχρι το τέλος**

Transcript

Male Voice: Welcome to the podcast of hoponinclusion.com.

Ileana Vasdeki: Hello, my name is Ileana Vasdeki, SKEP's director of strategy, coordination, and communication. Today I'm hosting Timothy Lomas.

Male Voice: Driving people towards an inclusive mindset.

Ileana Vasdeki: It's a great pleasure to have you with us today, Mr. Timothy Lomas. Timothy Lomas is an artist, art educator and humanitarian who has built a career promoting social justice, equity, and inclusion by creative arts education. Hello, Timothy.

Timothy Lomas: Hello, thank you for inviting me.

- Welcome to our podcast. We're really excited to have you with us today. Timothy is in New York at the moment, but the power of technology has brought us together. Timothy, we met a few years ago through a common program that we conducted with the US Embassy in Greece in 2014, if I'm not mistaken. The program was called Arts Without Limits, and it was held at the Onassis Foundation in Athens and in Thessaloniki. Do you want to take us through it a little bit and tell us what it was about?

- Sure, it was a wonderful opportunity to create an art event, art workshop, in an inclusion setting in Athens and Thessaloniki. It was sponsored by the US Embassy. The Arts ongoing program brings artists from the US and to sort of establish a diplomacy and to create events to promote cross cultural activities. In this sense it was an opportunity for social justice and bringing people together in the name of inclusion and creative arts and I believe we had an exhibition which was the 1st Inclusion Arts Exhibition within Athens. I believe it was at the Onassis Cultural Center.

- Yeah, it was. I think we had around 20 pupils weren't there? There were children with and without disability. They were all working together. They were doing their portrait actually. Tell us about how we did that, 'cause it was a fantastic experience, how you, you know, each kid did their own portrait and used so many media to do it.

- Yes, thank you. I always try to do... I've created these art workshops in several cities internationally and I always try to include one project, a large-scale mural for the community, but also an individual project that I do with each student that's more personal as a collaborative piece, so that I have a relationship with each of the students and it involves a portrait. I take their portrait and run it through different filters to create different variations that could be changing the color or different texture and things like that. So, then, they can paint a background and sort of cut apart the images and create a new version of themselves by collage. It's a way that each child can create something that's very unique. It shows a different side of their personality that maybe people might not see. And it gives the idea that we are all more than just a surface appearance. We all have many facets to our personality.

- It was fantastic. And then, we had all that exhibited. Did we have one with all the portraits together? I can't remember.

- Uh, all the portraits were exhibited on the wall, but the large piece that we worked on was a mandala mural.

- Oh, yeah!

- In each city I try to create a mandala mural for peace, where we take different mandalas from different cultures and have the students adapt them and color them in, and create one large, beautiful mandala mural for peace. And in this way, the students are able to participate in an art project that other children have done in other parts of the world, so it kind of connects them internationally in that aspect.

- Timothy, tell us about the nonprofit organization, the Global Children's Art Programme that you have established.

- Ok, the Global Children's Art Programme sort of grew out of... it naturally evolved out of my life.

Uhm, several years ago, this actually was right after the tsunami, I volunteered to rebuild homes along the coast of Khao Lak in Thailand, and I would spend the days sort of transporting cement

in buckets and laying foundations for new homes and then in the afternoon I would go to the relief camps, where the children were staying, all of who had lost family members and their homes, and I would do art with them. And in that sense, it was one of the first normalizing activities of a, you know, a seed of creativity and life coming back to normal gave them the opportunity to express either something that they had gone through, so in that way it was very helpful, or in other ways, just visions of life coming back to normal, like fish, and flowers, and things like that. From that it sort of grew every year. I was getting opportunities to return to Thailand, to do another project which was photographing and interviewing students who had lost family members or become orphans through the tsunami. To help find homes for them and to help find financial help for their education and...

- Ok.

- So, I was invited back for that project and at first it started as something that I was doing on my own, self-financing and it actually brought back artwork from Thailand with the students that I had been working with for an exhibition in the US and at my school in New York City entitled after the Wave. And it gave students in the US an opportunity to find out about life in another culture through the artwork of students just like themselves and I liked that idea of the cultural exchange, and the students were really intrigued by it and every year I just kept being presented with more opportunities. Someone would say, "Oh, you were at this school in Thailand, you should visit this school in Cambodia". My first thought was like, I'd love to, but how am I gonna figure that one out? And you know, the universe responded in ways unexpected, and money would come in, or I would raise the money myself and soon people would find out, they would donate money and I was able to make the projects grow and right now we have done projects in about seven different countries: Greece, Turkey, Thailand, Cambodia, India, Nepal, and Chad. Our mission is to foster compassion, creativity, and cultural exchange among youth internationally. It has brought many wonderful people to my life, including both you and Athena. And it's wonderful to go to another country for your art, but also for social justice, and you meet people along the way that have similar...

- Values.

- Ideals and values, yes. It's just one of the most beautiful things that have sort of, happened to me. So, it's been really wonderful. And the children always respond like enthusiasts. It's incredible and it brings so much joy. So, in this way I've been very blessed.

- And how long does it last? Like, each program that you go, you do that during the summer, it is that right?

- Yes, yes, correct. It depends because each institution is different. Sometimes the projects come to me through the Arts Envoy program and sponsored by US Department of Education and Cultural Affairs. Sometimes they're self-funded. For instance, I've worked in Thailand at the Children Shelter Foundation in Chiang Mai, Northern Thailand, working with Hill tribe children, and I have worked with that organization since about 2006, and I return every year.

Sometimes if I go to a country, it might just be for one event, but sometimes, if I'm able to establish a relationship and establish the funding, it's wonderful to keep going back and visiting because you develop a relationship and rapport.

- Yes, and you see the children, how they've evolved and grown up, yeah.

- Yes, yes. By this time, I'm like an uncle for them.

- Yeah! Have you, have you helped kids in terms of their arts? You know, I've seen your work at school and how you help kids express themselves, but have you noticed like children that didn't know how to draw or weren't very able at the moment that you met them and how that has changed through your programs?

- Yes, this is something that... again, why it's valuable to have the opportunity to return year after year because you can see how a child develops artistically. In other cases, it might be the only chance that a child will have access to an art event of this nature.

- Yeah.

- They always end with an exhibition that is usually highly publicized within the media. So, it gives them the opportunity to be an art star and they get representation. It's so valuable to within the creative arts to be able to not only to express yourself, but to feel that your voice is valued and especially within the context of social justice, these could be people that are often marginalized due to any sort of prejudice or racism, through disability, through any type of injustice. Uhm, this is where I am mostly drawn and where the opportunity has presented itself.

- And I suspect it does wonders to their self-esteem.

- Yes, yes, exactly. They get to be art stars for that moment and also for the community at large. People will see an exhibition, say of... for instance, in Turkey, I did a number of exhibitions with people who were institutionalized, and these are people who are often again marginalized. I worked in an inclusion school. In many countries, inclusion is not much of a reality. In most countries it's something that has to be dealt with. It provides a wonderful opportunity. You know, I believe the community is stronger when everyone is included and when everyone is represented and given a voice and valued. I really believe that it empowers everyone and makes us stronger, you know, as a community.

- You start a conversation with this kind of program in terms of inclusivity and how we can all be together and how it's better for everyone. In a way you use art to talk about that.

- Yes, the creative arts are the perfect vehicle for something like this because everyone is able to contribute something, to make their mark. And when you think about it, everything that we have in life, you know, basically the first car, the first chair, the first house, the first computer, the first rocket ship. Everything. The "first" was built by an artist who had that vision first, who was able to be able to create something because they had the idea and they used whatever

resources they had at hand and it's wonderful to bring people together for a creative endeavor. It's an expansive experience for everyone involved.

- Yeah. What are some of the fondest memories that you've had? I mean, you've visited so many different countries. First of all, what strikes you the most in each country? I suspect people are different in each country, they have different characteristics. But tell me about the countries and your fondest memories of the projects you've had there. Sometimes there are some stories that could stay with us forever, and that's what I'm looking for.

- Yes, ok, how many hours do you have? Hahaha.

- Hahaha. I could talk to you for hours, you know that.

- Yes. I have... I will start at the beginning. We spoke a little bit about right after the tsunami in Thailand. I remember I had visited Baan Nam Khem, which was one of the small villages that were totally devastated by the tsunami, and I arrived about a month after that tsunami and there were still like ships pushed through houses and things like that. And I was walking among the wreckage and there was a small boy kind of kicking around a soccer ball, playing with a soccer ball, and I asked if I could take his photo and you know, to take the soccer ball under his arm and pose and it just so happened that he was right in front of a ship that looked like it had - the side - a huge bite out of it. So, you have this enormous structure that is like you know damaged and had been pushed it that far and it's left.

- So out of place as well.

- Yes. And right in front of this small child with a soccer ball and it was sort of like the first seeds of regeneration after... you could see something traumatic had taken place at this location and that image that I took was actually published in the New York Times, documenting the decade. At that time, I had no idea that it would grow into the Global Children's Art Programme, but it was the seed of regeneration, in that sense. And that's what Global Children's Art Programme grew out of, something that was a tragedy, and in that way, it was a life lesson. That even in tragedy there are seeds of regeneration and seeds of like, what comes next. You have to break the ground in order to plant some seeds. You know, sometimes it's under our control and sometimes it's not, but we always have the ability to plant some new seeds and often that's where I, I show up. And in that respect, I have to also say the people, the people that I meet, the children, the connection, the building of community, has always been such... my heart is so full afterwards. It's just like I feel so much love and compassion and creativity and I learn things, you know, I make mistakes all the time. And whether it's through things that I don't know culturally, but I feel in some respect. Again, if you come with a sense of creativity and compassion that, you know, everybody rises above our differences and it's a wonderful experience.

- Because that's how you... you're so respectful of others and so open. What you give is what you take as well.

- Yes.

- I'm sure that that's how people connect with you, 'cause I've known you and it's very apparent to anyone who has been around you. So, can we come and participate in the program?

- Yes, yes! I wanted to give an example. We spoke a little bit about the mandala mural for peace, which I have done several locations, and every time I do that, I try to adapt it to the country or the situation. Sometimes it takes very much of a grid pattern, sometimes it's more freeform and organic with the mandalas kind of floating around on a background. In India, we had made a couple versions where they were decorated with bindi, the small jewels and gems. So, in each place, even though the artwork has its parameters in each place it kind of blossoms into a new creation.

- Depending on the place that you are and maybe the characteristics of each country as well.

- Exactly. And the children that I'm working with. And the same with the portraits. I do the portraits and I've done them with children, I've done them with adults with disabilities and it's something that everyone responds to, 'cause you're playing with your own image, your own identity and having fun with it and being playful and it's been very wonderful.

- That's great. Timothy thank you so much for being with us today. It was wonderful talking to you again.

- Wonderful speaking with you as well. And I can't wait to return to Athens so we can speak in person and form our workshops.

- Yees! We're waiting for you.

Male Voice: To keep up with all the episodes of the Hop On Inclusion podcasts follow us on Spotify, Google Podcast, Apple Podcast, Podbean and of course at hoponinclusion.com.

Απομαγνητοφώνηση

Ανδρική φωνή: Καλώς ορίσατε στο podcast του hoponinclusion.com.

Ιλεάνα Βασδέκη: Γεια σας, ονομάζομαι Ιλεάνα Βασδέκη και είμαι Διευθύντρια Στρατηγικής, Συντονισμού και Επικοινωνίας του Σ.Κ.Ε.Π. (Σύνδεσμος Κοινωνικής Ευθύνης για Παιδιά και Νέους). Σήμερα φιλοξενώ τον Timothy Lomas.

Ανδρική φωνή: Οδηγώντας τους ανθρώπους προς μια νοοτροπία χωρίς αποκλεισμούς.

Ιλεάνα Βασδέκη: Είναι μεγάλη μας χαρά που είστε μαζί μας σήμερα, κ. Timothy Lomas. Ο Timothy Lomas είναι καλλιτέχνης, παιδαγωγός καλλιτεχνικών και ανθρωπιστής που έχει δημιουργήσει μια καριέρα προάγοντας την κοινωνική δικαιοσύνη, την ισότητα και την ένταξη μέσω των δημιουργικών καλλιτεχνικών μαθημάτων. Γεια σου, Timothy.

Timothy Lomas: Γεια, ευχαριστώ για την πρόσκληση.

- Καλώς όρισες στο podcast μας. Είμαστε πολύ χαρούμενοι που είσαι μαζί μας σήμερα. Ο Timothy βρίσκεται στη Νέα Υόρκη αυτή τη στιγμή, αλλά η δύναμη της τεχνολογίας μας έχει

φέρει κοντά. Timothy, γνωριστήκαμε πριν μερικά χρόνια μέσα από ένα κοινό πρόγραμμα που πραγματοποιήσαμε με την Πρεσβεία των ΗΠΑ στην Ελλάδα το 2014, αν δεν κάνω λάθος. Το όνομα του προγράμματος ήταν Arts Without Limits (Τέχνες χωρίς όρια) και πραγματοποιήθηκε στο Ίδρυμα Ωνάση στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη. Θέλεις να μας το περιγράψεις λίγο και να μας πεις περί τίνος επρόκειτο;

- Βεβαίως. Ήταν μια θαυμάσια ευκαιρία να δημιουργήσω μια καλλιτεχνική εκδήλωση, ένα καλλιτεχνικό εργαστήριο, σε ένα περιβάλλον ένταξης στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Χορηγήθηκε από την Πρεσβεία των ΗΠΑ. Το συνεχιζόμενο πρόγραμμα Arts φέρνει καλλιτέχνες από τις ΗΠΑ για τη δημιουργία μιας διπλωματίας και για τη δημιουργία εκδηλώσεων με σκοπό την προώθηση διαπολιτισμικών δραστηριοτήτων. Υπό αυτή την έννοια, ήταν μια ευκαιρία για κοινωνική δικαιοσύνη και τη συνάντηση ανθρώπων στο όνομα της ένταξης και των δημιουργικών τεχνών και πιστεύω ότι δημιουργήσαμε μια έκθεση που ήταν η 1^η καλλιτεχνική έκθεση ένταξης εντός της Αθήνας. Πιστεύω ότι ήταν στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση.

- Ναι, εκεί ήταν. Νομίζω ότι είχαμε περίπου 20 μαθητές, σωστά; Ήταν παιδιά με και χωρίς αναπηρία. Δούλευαν όλα μαζί. Έφτιαχναν το πορτρέτο τους, βασικά. Πες μας για το πώς το κάναμε αυτό, γιατί ήταν μια φανταστική εμπειρία, πώς, ξέρεις, κάθε παιδί έκανε το δικό του πορτρέτο και χρησιμοποίησε τόσα πολλά μέσα για να το κάνει.

- Ναι, ευχαριστώ. Πάντα προσπαθώ... Έχω δημιουργήσει αυτά τα εργαστήρια τέχνης σε πολλές πόλεις διεθνώς και προσπαθώ πάντα να συμπεριλαμβάνω ένα έργο, μια τοιχογραφία μεγάλης κλίμακας για την κοινότητα, αλλά και ένα ατομικό έργο που κάνω με κάθε μαθητή, που είναι πιο προσωπικό από ένα συλλογικό έργο, έτσι ώστε να δημιουργώ μια σχέση με κάθε έναν από τους μαθητές. Και αυτό αφορά ένα πορτρέτο. Βγάζω το πορτρέτο τους και το περνάω μέσα από διαφορετικά φίλτρα για να δημιουργήσω διαφορετικές παραλλαγές όπως η αλλαγή του χρώματος ή η διαφορετική υφή κ.λπ. Και τότε μπορούν να ζωγραφίσουν ένα φόντο και να κόψουν τις εικόνες και να δημιουργήσουν μια νέα εκδοχή του εαυτού τους με κολλάζ. Με αυτόν τον τρόπο κάθε παιδί μπορεί να δημιουργήσει κάτι που είναι πολύ μοναδικό. Δείχνει μια διαφορετική πλευρά της προσωπικότητάς τους που ίσως οι άνθρωποι να μην βλέπουν. Και δίνει την ιδέα ότι όλοι είμαστε κάτι περισσότερο από μια απλή εξωτερική εμφάνιση. Όλοι έχουμε πολλές πτυχές της προσωπικότητάς μας.

- Ήταν φανταστικό. Και μετά, όλα αυτά παρουσιάστηκαν στην έκθεση. Ήταν όλα τα πορτρέτα μαζί; Δεν θυμάμαι.

- Όλα τα πορτρέτα εκτέθηκαν στον τοίχο, αλλά το μεγάλο κομμάτι που δουλέψαμε ήταν μια τοιχογραφία μάνταλα.

- Α, ναι!

- Σε κάθε πόλη προσπαθώ να δημιουργήσω μια τοιχογραφία μάνταλα για την ειρήνη, όπου παίρνουμε διαφορετικά μάνταλα από διαφορετικούς πολιτισμούς και βάζουμε τους μαθητές να τα προσαρμόσουν και να τα χρωματίσουν και να δημιουργήσουν μια μεγάλη όμορφη τοιχογραφία μάνταλα για την ειρήνη. Και με αυτόν τον τρόπο, οι μαθητές μπορούν να

συμμετάσχουν σε ένα καλλιτεχνικό έργο που έχουν κάνει άλλα παιδιά σε άλλα μέρη του κόσμου, επομένως τους συνδέει διεθνώς κατά μία άποψη.

- Timothy, πες μας για τον μη κερδοσκοπικό οργανισμό, το Global Children's Art Programme (Παγκόσμιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα παιδιών) που έχεις δημιουργήσει.

- Ok, το Global Children's Art Programme δημιουργήθηκε από... εξελίχθηκε φυσικά από τη ζωή μου.

Πριν από αρκετά χρόνια, αμέσως μετά το τσουνάμι, ήμουν εθελοντής στην ανοικοδόμηση σπιτιών στην ακτή του Κάο Λακ στην Ταϊλάνδη και περνούσα τις μέρες μεταφέροντας τσιμέντο σε κουβάδες και βάζοντας θεμέλια για νέα σπίτια και έπειτα, το απόγευμα, πήγαινα στους καταυλισμούς αρωγής, όπου έμεναν τα παιδιά τα οποία είχαν χάσει μέλη της οικογένειάς τους και τα σπίτια τους, και έκανα χειροτεχνίες μαζί τους. Και υπό αυτή την έννοια, ήταν μια από τις πρώτες δραστηριότητες κανονικοποίησης, ένας σπόρος δημιουργικότητας, και η ζωή που επανερχόταν στο φυσιολογικό της τους έδωσε την ευκαιρία να εκφράσουν είτε κάτι που είχαν περάσει, οπότε με αυτόν τον τρόπο ήταν πολύ χρήσιμο, ή με άλλους τρόπους, απλώς εικόνες της ζωής που επανερχόταν στο φυσιολογικό της, όπως ψάρια, λουλούδια και τέτοια πράγματα. Από τότε μεγάλωνε κάθε χρόνο. Μου δόθηκαν ευκαιρίες να επιστρέψω στην Ταϊλάνδη, για να κάνω ένα άλλο έργο που ήταν φωτογράφιση και συνεντεύξεις μαθητών που είχαν χάσει μέλη της οικογένειάς τους ή είχαν μείνει ορφανά λόγω του τσουνάμι. Για να τους βοηθήσουμε να βρουν σπίτια και να βοηθήσουμε στην εύρεση οικονομικής βοήθειας για την εκπαίδευσή τους και...

- Ok.

- Έτσι, με προσκάλεσαν ξανά για αυτό το έργο και στην αρχή ξεκίνησε ως κάτι που έκανα μόνος μου, με αυτοχρηματοδότηση, και έφερα πίσω έργα τέχνης από την Ταϊλάνδη με τους μαθητές με τους οποίους δούλεα για μια έκθεση στις ΗΠΑ και στο σχολείο μου στη Νέα Υόρκη με τίτλο After the Wave (Μετά το κύμα). Και έδωσε στους μαθητές στις ΗΠΑ την ευκαιρία να μάθουν για τη ζωή σε έναν άλλο πολιτισμό μέσα από τις δημιουργίες μαθητών όπως ήταν και οι ίδιοι και μου άρεσε αυτή η ιδέα της πολιτιστικής ανταλλαγής, και οι μαθητές ήταν πραγματικά ενθουσιασμένοι με αυτό και κάθε χρόνο συνέχιζαν να μου παρουσιάζονται περισσότερες ευκαιρίες. Μου έλεγαν, «Α, ήσουν στο τάδε σχολείο στην Ταϊλάνδη, πρέπει να επισκεφτείς το τάδε σχολείο στην Καμπότζη». Η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι θα το ήθελα πολύ, αλλά πώς θα το καταφέρω; Και το σύμπαν ανταποκρίθηκε με απροσδόκητους τρόπους, και λάμβανα χρήματα ή μάζευα τα χρήματα μόνος μου και σύντομα οι άνθρωποι το ανακάλυψαν, δώριζαν χρήματα και ήμουν σε θέση να μεγαλώσω τα έργα και αυτή τη στιγμή έχουμε κάνει έργα σε περίπου επτά διαφορετικές χώρες: Ελλάδα, Τουρκία, Ταϊλάνδη, Καμπότζη, Ινδία, Νεπάλ και Τσαντ. Η αποστολή μας είναι να προωθήσουμε τη συμπόνια, τη δημιουργικότητα και την πολιτιστική ανταλλαγή μεταξύ των νέων ανθρώπων διεθνώς. Έχει φέρει πολλούς υπέροχους ανθρώπους στη ζωή μου, συμπεριλαμβανομένων και εσένα και της Αθηνάς. Και είναι υπέροχο να πηγαίνεις σε μια άλλη χώρα για την τέχνη σου, αλλά και για την κοινωνική δικαιοσύνη, και να συναντάς στην πορεία ανθρώπους που έχουν παρόμοια...

- Αξίες.

- Ιδανικά και αξίες, ναι. Είναι ένα από τα πιο όμορφα πράγματα που μου έχουν συμβεί. Είναι πραγματικά υπέροχο. Και τα παιδιά ανταποκρίνονται πάντα σαν λάτρεις. Είναι απίστευτο και φέρνει τόση χαρά. Έτσι, υπό αυτή την έννοια, είμαι πάρα πολύ τυχερός.

- Και πόσο διαρκεί; Δηλαδή, κάθε πρόγραμμα στο οποίο πηγαίνεις, το κάνεις κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, σωστά;

- Ναι, σωστά. Εξαρτάται, επειδή κάθε ίδρυμα είναι διαφορετικό. Μερικές φορές τα έργα έρχονται σε εμένα μέσω του προγράμματος Arts Envooy και χρηματοδοτούνται από το Υπουργείο εκπαίδευσης και πολιτιστικών υποθέσεων των ΗΠΑ. Μερικές φορές είναι αυτοχρηματοδοτούμενα. Για παράδειγμα, έχω εργαστεί στην Ταϊλάνδη στο Children Shelter Foundation στο Τσιάνγκ Μάι της βόρειας Ταϊλάνδης, δουλεύοντας με παιδιά της φυλής Hill (λόφος), και δουλεύω με αυτόν τον οργανισμό από το 2006 περίπου, και επιστρέφω κάθε χρόνο. Μερικές φορές, αν πάω σε μια χώρα, μπορεί να είναι μόνο για μια εκδήλωση, αλλά μερικές φορές, αν είμαι σε θέση να δημιουργήσω μια σχέση και να βρω τη χρηματοδότηση, είναι υπέροχο να συνεχίζω να επιστρέφω και να την επισκέπτομαι γιατί έτσι αναπτύσσεται μια σχέση και ένα δέσιμο.

- Ναι, και βλέπεις τα παιδιά, πώς έχουν εξελιχθεί και μεγαλώσει, ναι.

- Ναι, ναι. Πλέον είμαι σαν θείος τους.

- Ναι! Έχεις βοηθήσει παιδιά όσον αφορά την τέχνη τους; Ξέρεις, έχω δει τη δουλειά σου στο σχολείο και πώς βοηθάς τα παιδιά να εκφραστούν, αλλά έχεις παρατηρήσει παιδιά που δεν ήξεραν πώς να ζωγραφίζουν ή δεν μπορούσαν και τόσο τη στιγμή που τα γνώρισες, και πώς άλλαξε αυτό μέσω των προγραμμάτων σου;

- Ναι, αυτό είναι κάτι που... και πάλι, ο λόγος που είναι πολύτιμο να έχεις την ευκαιρία να επιστρέφεις χρόνο με τον χρόνο είναι γιατί μπορείς να δεις πώς εξελίσσεται καλλιτεχνικά ένα παιδί. Σε άλλες περιπτώσεις, μπορεί να είναι η μόνη ευκαιρία που ένα παιδί θα έχει πρόσβαση σε μια καλλιτεχνική εκδήλωση αυτού του είδους.

- Ναι.

- Πάντα τελειώνουν με μια έκθεση που συνήθως δημοσιοποιείται σε μεγάλο βαθμό στα μέσα ενημέρωσης. Έτσι, τους δίνεται η ευκαιρία να γίνουν σταρ της τέχνης και λαμβάνουν εκπροσώπηση. Είναι τόσο πολύτιμο στις δημιουργικές τέχνες να μπορείς όχι μόνο να εκφραστείς, αλλά και να νιώθεις ότι η φωνή σου εκτιμάται και ειδικά στο πλαίσιο της κοινωνικής δικαιοσύνης, αυτοί θα μπορούσαν να είναι άνθρωποι που συχνά περιθωριοποιούνται λόγω οποιουδήποτε είδους προκατάληψης ή ρατσισμού, λόγω αναπηρίας, λόγω κάθε είδους αδικίας. Αυτό με τραβάει περισσότερο και η ευκαιρία παρουσιάστηκε από μόνη της.

- Και φαντάζομαι ότι κάνει θαύματα στην αυτοεκτίμησή τους.

- Ναι, ακριβώς. Γίνονται αστέρια της τέχνης για εκείνη τη στιγμή και επίσης για την κοινότητα γενικότερα. Ο κόσμος θα δει μια έκθεση, ας πούμε... για παράδειγμα, στην Τουρκία, έκανα αρκετές εκθέσεις με ανθρώπους που είχαν εισαχθεί σε ίδρυμα, και αυτοί είναι άνθρωποι που συχνά περιθωριοποιούνται ξανά. Εργάστηκα σε σχολείο ένταξης. Σε πολλές χώρες, η ένταξη δεν υπάρχει. Στις περισσότερες χώρες είναι κάτι που πρέπει να αντιμετωπιστεί. Προσφέρει μια υπέροχη ευκαιρία. Ξέρεις, πιστεύω ότι η κοινότητα είναι ισχυρότερη όταν όλοι συμπεριλαμβάνονται και όταν όλοι εκπροσωπούνται και τους δίνεται φωνή και εκτιμώνται. Πραγματικά πιστεύω ότι ενδυναμώνει τους πάντες και μας κάνει πιο δυνατούς ως κοινότητα.

- Ξεκινάς μια συζήτηση με αυτού του είδους το πρόγραμμα όσον αφορά την ένταξη και το πώς μπορούμε να είμαστε όλοι μαζί και πώς είναι καλύτερο για όλους. Κατά κάποιο τρόπο χρησιμοποιείς την τέχνη για να μιλήσεις για αυτό.

- Ναι, οι δημιουργικές τέχνες είναι το τέλει όχημα για κάτι τέτοιο γιατί ο καθένας μπορεί να συνεισφέρει κάτι, να αφήσει το στίγμα του. Και αν το σκεφτείς, όλα όσα έχουμε στη ζωή, ξέρεις, το πρώτο αυτοκίνητο, η πρώτη καρέκλα, το πρώτο σπίτι, ο πρώτος υπολογιστής, το πρώτο διαστημόπλοιο. Όλα. Το «πρώτο» από αυτά χτίστηκε από έναν καλλιτέχνη που είχε πρώτος αυτό το όραμα, που ήταν σε θέση να δημιουργήσει κάτι επειδή είχε την ιδέα και χρησιμοποίησε ό,τι πόρους είχε στη διάθεσή του και είναι υπέροχο να φέρνεις ανθρώπους κοντά για ένα δημιουργικό εγχείρημα. Είναι μια ευρεία εμπειρία για όλους τους εμπλεκόμενους.

- Ναι. Ποιες είναι μερικές από τις πιο όμορφες αναμνήσεις που έχεις; Επισκέφτηκες τόσες διαφορετικές χώρες. Καταρχάς, τι σε εντυπωσιάζει περισσότερο σε κάθε χώρα; Υποψιάζομαι ότι οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί σε κάθε χώρα, έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά. Αλλά πες μου για τις χώρες και τις πιο όμορφες αναμνήσεις σου από τα έργα που έκανες εκεί. Μερικές φορές υπάρχουν κάποιες ιστορίες που θα μπορούσαν να μείνουν μαζί μας για πάντα. Αυτές ακριβώς θέλω.

- Ναι, εντάξει, πόσες ώρες έχεις; Χαχαχα.

- Χαχαχα. Θα μπορούσα να σου μιλάω για ώρες, το ξέρεις.

- Ναι. Έχω... Θα ξεκινήσω από την αρχή. Μιλήσαμε για λίγο αμέσως μετά το τσουνάμι στην Ταϊλάνδη. Θυμάμαι ότι είχα επισκεφτεί το Baan Nam Khem, το οποίο ήταν ένα από τα μικρά χωριά που καταστράφηκαν ολοσχερώς από το τσουνάμι, και έφτασα περίπου ένα μήνα μετά το τσουνάμι και υπήρχαν ακόμα πλοία που προσπαθούσαν να περάσουν μέσα από σπίτια, και τέτοια. Περπατούσα ανάμεσα στα συντρίμια και εκεί ήταν ένα μικρό αγόρι που κλοτσούσε μια μπάλα ποδοσφαίρου, έπαιζε με μια μπάλα ποδοσφαίρου, και ρώτησα αν μπορώ να τον βγάλω μια φωτογραφία, να βάλει τη μπάλα ποδοσφαίρου κάτω από το μπράτσο του και να ποζάρει, και έτυχε να βρίσκεται ακριβώς μπροστά σε ένα πλοίο που έμοιαζε να έχει - στο πλάι - μια τεράστια δαγκωνιά. Έτσι, υπήρχε αυτό το τεράστιο κατασκεύασμα που ήταν σαν να είχε υποστεί ζημιά και το είχαν σπρώξει τόσο μακριά και είχε φύγει.

- Άρα ήταν και αφύσικο.

- Ναι. Και ακριβώς μπροστά ήταν αυτό το μικρό παιδί με μια μπάλα ποδοσφαίρου και ήταν κάπως σαν τους πρώτους σπόρους αναγέννησης μετά... μπορούσες να δεις ότι κάτι τραυματικό είχε συμβεί σε αυτό το μέρος και αυτή η εικόνα που τράβηξα δημοσιεύτηκε στη New York Times, αποτυπώνοντας τη δεκαετία. Τότε δεν είχα ιδέα ότι θα εξελισσόταν στο Global Children's Art Programme, αλλά ήταν ο σπόρος της αναγέννησης, υπό αυτή την έννοια. Και από αυτό προέκυψε το Global Children's Art Programme, κάτι που ήταν τραγωδία και, έτσι, ήταν ένα μάθημα ζωής. Ότι ακόμα και στην τραγωδία υπάρχουν σπόροι αναγέννησης και σπόροι αυτού που έπεται. Πρέπει να ανοίξεις το έδαφος για να φυτέψεις σπόρους. Μερικές φορές είναι υπό τον έλεγχό μας και μερικές φορές όχι, αλλά έχουμε πάντα την ικανότητα να φυτεύουμε νέους σπόρους και συχνά εκεί αναλαμβάνω εγώ. Και από αυτή την άποψη, πρέπει επίσης να πω ότι οι άνθρωποι, οι άνθρωποι που συναντώ, τα παιδιά, η σύνδεση, η οικοδόμηση της κοινότητας ήταν πάντα τόσο... η καρδιά μου είναι τόσο γεμάτη μετά. Νιώθω τόση αγάπη, συμπόνια και δημιουργικότητα και μαθαίνω πράγματα, ξέρεις, κάνω λάθη συνέχεια. Και αν είναι μέσα από πράγματα που δεν γνωρίζω πολιτιστικά, αλλά αισθάνομαι σε κάποιο βαθμό. Και πάλι, αν έχουμε μια αίσθηση δημιουργικότητας και συμπόνιας, όλοι ξεπερνάμε τις διαφορές μας και είναι μια υπέροχη εμπειρία.

- Γιατί εσύ έτσι... σέβασαι τους άλλους και είσαι τόσο ανοιχτός. Ό,τι δίνεις παίρνεις.

- Ναι.

- Είμαι βέβαιη ότι έτσι συνδέονται οι άνθρωποι μαζί σου, επειδή σε γνωρίζω και είναι πολύ εμφανές σε οποιονδήποτε έχει βρεθεί κοντά σου. Άρα, μπορούμε να έρθουμε και να συμματάσχουμε στο πρόγραμμα;

- Ναι, ναι! Ήθελα να δώσω ένα παράδειγμα. Μιλήσαμε λίγο για την τοιχογραφία μάνταλα για την ειρήνη, την οποία έχω κάνει σε πολλά μέρη, και κάθε φορά που το κάνω αυτό, προσπαθώ να την προσαρμόσω στη χώρα ή την κατάσταση. Κάποιες φορές χρειάζεται ένα μοτίβο με πλέγμα, κάποιες φορές είναι πιο ελεύθερο και οργανικό και τα μάνταλα είναι σαν να επιπλέουν σε ένα φόντο. Στην Ινδία, είχαμε φτιάξει μερικές εκδοχές όπου ήταν διακοσμημένα με μπίντι, μικρά κοσμήματα και πετράδια. Έτσι, σε κάθε μέρος, παρόλο που το έργο τέχνης έχει τις παραμέτρους του σε κάθε μέρος, ανθίζει σε μια νέα δημιουργία.

- Ανάλογα με το μέρος που βρίσκεσαι και ίσως και τα χαρακτηριστικά της κάθε χώρας.

- Ακριβώς. Και τα παιδιά με τα οποία δουλεύω. Και το ίδιο ισχύει και για τα πορτρέτα. Κάνω τα πορτρέτα και τα έχω κάνει με παιδιά, τα έχω κάνει με ενήλικες με αναπηρίες και είναι κάτι στο οποίο ανταποκρίνονται όλοι, επειδή παίζεις με τη δική σου εικόνα, τη δική σου ταυτότητα, το χαίρεσαι και είσαι ανέμελος και είναι θαυμάσιο.

- Αυτό είναι υπέροχο. Timothy, σε ευχαριστώ πολύ που ήσουν μαζί μας σήμερα. Χάρηκα πολύ που μιλήσαμε ξανά.

- Κι εγώ χάρηκα που τα είπαμε. Και ανυπομονώ να επιστρέψω στην Αθήνα για να μιλήσουμε προσωπικά και να διαμορφώσουμε τα εργαστήριά μας.

- Ναι! Σε περιμένουμε.

Ανδρική φωνή: Για να παρακολουθείτε όλα τα επεισόδια των podcast Hop On Inclusion, ακολουθήστε μας στο Spotify, στο Google Podcast, στο Apple Podcast, στο Podbean και φυσικά στο hoponinclusion.com.